U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Vrchy, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 6**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 27 EC 69/2011, o 159 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **T-Mobile Czech Republic a. s.**, se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4, IČ 64949681, zastoupené JUDr. Michalem Marcinkou, advokátem se sídlem Ladova 389/10, Olomouc, a žalované **E. M.**,

takto:

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o 159 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. 27 EC 69/2011, **j e soud**.

II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. 10. 2011, čj. 27 EC 69/2011 - 10, **s e z r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 9. 2. 2012 se navrhovatel (Český telekomunikační úřad) domáhal, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále převážně jen „*zákon o některých kompetenčních sporech*“) rozhodl kompetenční spor vzniklý podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) cit. zákona mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 6 týkající se zaplacení částky 159 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalovaná a žalobkyně uzavřely dne 3. 9. 2009 smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací. Žalobkyně vystavila žalované mj. za „*zprostředkovaný prodej*“ daňovým dokladem č. 3048304609 ze dne 20. 10. 2009 vyúčtování služeb ve výši 144 Kč a

daňovým dokladem č. 3115934709 ze dne 20. 11. 2009 vyúčtování služeb ve výši 15 Kč, v celkové výši 159 Kč.

Vzhledem k tomu, že žalovaná dobrovolně částku neuhradila, podala žalobkyně dne 4. 3. 2011 návrh na vydání elektronického platebního rozkazu k Obvodnímu soudu pro Prahu 6, v němž se domáhala, aby soud uložil žalované povinnost zaplatit částku 159 Kč s příslušenstvím včetně nákladů řízení. Žalobkyně v návrhu uvedla, že se domáhá zaplacení částky 159 Kč odpovídající službám třetích osob, které jsou nabízeny prostřednictvím komunikační sítě žalobkyně. Tyto služby byly žalovanou objednávány prostřednictvím SIM karty, kterou obdržela na základě smlouvy o elektronických komunikacích uzavřené mezi ní a žalobkyní s tím, že objednané služby či produkty měly být hrazeny žalobkyni, která byla oprávněna účtovanou částku pro třetí osoby inkasovat. Povinnost žalované k úhradě takových plnění byla sjednána ve všeobecných obchodních podmínkách, které jsou součástí smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací uzavřené mezi žalobkyní a žalovanou. Na základě těchto podmínek je žalobkyně oprávněna předložit žalované plnění určené ve prospěch třetích osob k úhradě spolu s vyúčtováním ceny služeb elektronických komunikací, které byly žalobkyní žalované poskytnuty. Žalobkyně dovodila, že uvedená plnění související s dodávkou služeb či zboží třetími osobami žalované prostřednictvím komunikační sítě žalobkyně nemají povahu plnění dle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích.

Obvodní soud pro Prahu 6 usnesením ze dne 25. 10. 2011, čj. 27 EC 69/2011 - 10, rozhodl o zastavení řízení (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok III.); současně rozhodl o nákladech řízení (výrok II.). V odůvodnění obvodní soud konstatoval, že kdykoli za řízení přihlíží k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé. Soud poukázal na to, že v dané věci jde o nárok žalobkyně, jenž plyne z uzavřené smlouvy mezi účastníky sporu. Jejím předmětem je poskytování služeb elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. h) zákona o elektronických komunikacích. Dospěl k závěru, že „uživatelem“ je třeba rozumět každého, kdo konzumuje komunikační službu ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě, tj. i osobu, jež takovou službu přijímá neoprávněně a jíž tím vzniká bezdůvodné obohacení. Tento výklad totiž odpovídá i vlastnímu vymezení pojmů „účastník“ a „uživatel služby“, jak je provádí zákon o elektronických komunikacích. Protože není v dané věci dána pravomoc soudu k rozhodování věci a protože je dána orgánu k tomu zvlášť určenému zákonem, postupoval obvodní soud podle § 104 odst. 1 o. s. ř. a řízení zastavil s tím, že po právní moci bude postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (navrhovateli).

Český telekomunikační úřad (navrhovatel) po postoupení věci odmítl svou kompetenci k rozhodnutí tohoto sporu. Navrhovatel poukázal na to, že žalobkyně požaduje uhradit částku ve výši 159 Kč s příslušenstvím za tzv. služby třetích stran, které si žalovaná objednávala prostřednictvím SIM karty, a které jí žalobkyně zprostředkovávala prostřednictvím své komunikační sítě. Povinnost žalované k úhradě takového plnění byla sjednána ve Všeobecných podmínkách, které jsou součástí Smlouvy o poskytování služeb elektronických komunikací.

Navrhovatel rekapituloval ustanovení zákona o elektronických komunikacích, která definují podmínky pro založení jeho pravomoci rozhodnout spor [zejména § 108 odst. 1 písm. g), § 129 odst. 1, § 64 odst. 1]; zdůraznil, že podle § 2 písm. n) se službou elektronických komunikací rozumí *„služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, **s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací** nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“*. Z tohoto vymezení pojmů je zjevné, že pravomoc navrhovatele je dána v případě sporů o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb elektronických služeb, eventuálně o ujednáních na ně úzce navazujících (např. o smluvní pokutě). V případě služeb třetích stran se jedná o objednávku vůči třetí straně na poskytnutí služby nabízející obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací poskytovatele služeb elektronických komunikací. Poskytnutí této služby nelze považovat za službu elektronických komunikací tak, jak je vymezena v § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, žalobkyně není poskytovatelem takové služby, smluvní vztah ji k poskytování takové služby nezavazuje; služby obsahu nepředstavují služby elektronických komunikací. Proto je orgánem kompetentním k rozhodování o ceně za tyto služby soud.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: *„Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.“*.

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 – 12) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí *„a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona“*; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích “*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně*

telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací". Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*"), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („*uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*"); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „*služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen*".

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*", přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc navrhovatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu věty první i druhé § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalované naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, šlo–li by o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací; jak vyplývá z definice § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nelze však službou elektronických komunikací rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací; výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Z daňových dokladů přiložených žalobkyní k žalobnímu návrhu – faktury č. 3048304609 ze dne 20. 10. 2009 a č. 3115934709 ze dne 20. 11. 2009 na celkovou částku 159 Kč za „*zprostředkovaný prodej*" – a z k nim přiložených podrobných výpisů hovorů

vyplývá, že žalované byla žalobkyní vyúčtována tato částka za *„SMS na speciální čísla se zvýšenou sazbou (Premium SMS)“*.

Zvláštní senát při úvahách o povaze předmětných služeb vycházel z Všeobecných podmínek žalobkyně účinných od 1. 10. 2009 přiložených k žalobnímu návrhu (téměř shodnou úpravu obsahují aktuálně účinné všeobecné podmínky pro spotřebitele dostupné na internetových stránkách žalobkyně), kterými žalobkyně pro účastníky svých služeb upravuje mj. režim využití služeb třetích stran (bod 1.2 všeobecných podmínek služby třetích stran definuje jako *„služby subjektů odlišných od společnosti T-Mobile“*), jež je účastník oprávněn využívat prostřednictvím sítě elektronických komunikací žalobkyně (bod 3.1.1. všeobecných podmínek), přičemž si žalobkyně vyhradila, že neodpovídá za plnění třetích stran při poskytování služeb třetích stran (bod 4.2.7 všeobecných podmínek). Žalobkyně dle bodu 5.2 všeobecných podmínek vystaví účastníkovi vyúčtování též s vyúčtováním služeb třetích stran poskytovaných účastníkovi s využitím sítě T-Mobile. Žalobkyně společně s poskytovateli služeb třetích stran účastníka informuje o tom, že veškeré pohledávky těchto třetích stran byly postoupeny žalobkyni příslušnou třetí stranou, která je z tohoto titulu oprávněna k jejich vyúčtování dle bodu 5.2 všeobecných podmínek, jakož i k následnému vymáhání u příslušného orgánu vlastním jménem a na vlastní účet, účastník tuto skutečnost bere na vědomí. Seznam služeb třetích stran a jejich poskytovatelů uveřejňuje žalobkyně na internetových stránkách své společnosti www.t-mobile.cz (bod 5.3 všeobecných podmínek).

Zvláštní senát dále zjistil o službách, jež jsou předmětem vyúčtování žalované, a které zveřejnila žalobkyně na internetových stránkách společnosti uvedených ve všeobecných podmínkách, následující informace:

„Společnost T-Mobile Czech Republic, a. s. služby nabízené prostřednictvím Premium SMS & SMS Platby neprovozuje, pouze zprostředkovává přístup zákazníků ke službám jednotlivých partnerských společností včetně výběru plateb za služby objednané zákazníky od partnerů. Služba Premium SMS a SMS Platba umožňuje poskytnout zákazníkům T-Mobile různorodé služby prostřednictvím SMS s vyšší než standardní cenou v rozpětí 1 až 600 Kč. Cena této zprávy se neřídí tarifem zákazníka, ale je účtována prémiovou cenou, kterou stanoví provozovatel. Cena SMS je stejná pro všechny zákazníky T-Mobile i zákazníky ostatních českých mobilních sítí. Cena je zákazníkům T-Mobile odečtena z jejich kreditu (Twist zákazníci) nebo zahrnuta ve vyúčtování služeb T-Mobile v části služby třetích stran (pro tarifní zákazníky). Jelikož společnost T-Mobile Czech Republic, a. s. poskytnutí služeb partnerských společností pouze zprostředkovává a poskytovatelem služeb je výhradně partner, v případě reklamací či dotazů ke konkrétním službám se prosím obracejte na informační linky samotných provozovatelů služeb, kterého vyhledáte podle příslušného čísla v databázi Aktivních čísel provozovatelů Premium SMS & SMS Platby.“ (srov. informace dostupné na adrese:http://www.tmobile.cz/web/cz/partnership/produkty.pro.partnery/premium.sms.a.sms.platba ve znění ke dni rozhodování zvláštního senátu).

Z podaného výkladu výše uvedeného i z tvrzení žalobkyně v návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu vyplývá, že sama žalobkyně se nepovažuje za poskytovatele těchto služeb třetích stran, jež žalovaná využila a jejichž zaplacení je po žalované požadováno. Ve věci jde o spor o zaplacení ceny za využití služeb, jejichž obsah

byl účastníkovi (žalované) sdělen prostřednictvím sítě žalobkyně a jí poskytnutých služeb elektronických komunikací, žalobkyně *„služby obsahu“* sama neposkytla, za poskytovatele služeb obsahu se ani nepovažuje, pouze umožnila jejich užití; podstatou poskytnuté služby není zcela nebo převážně přenos signálů po sítích elektronických komunikací, ale sdělení a užití obsahu služby jejímu uživateli. Je zřejmé, že pohledávka plynoucí z neuhrazení ceny za poskytnuté služby primárně vznikla mezi žalovanou a poskytovatelem služby obsahu (společností Advanced Telecom Services Praha, spol. s r. o., agmo cz a. s. a Erika a. s.); oprávnění žalobkyně požadovat po žalované v souladu s článkem 5.2 a 5.3 všeobecných obchodních podmínek zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu je předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní a je, jak vyplývá z bodu 5.3 všeobecných obchodních podmínek, odvozena od postoupení pohledávky, jež je institutem soukromoprávním.

Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal žalovanou využité služby za odpovídající službám obsahu ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, které dle stejného ustanovení nejsou službami elektronických komunikací; spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalované a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první a příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

V posuzovaném případě poskytnuté služby obsahu nejsou službou elektronických komunikací, z pravomoci soudů se tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, soudy rozhodují *„spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.“*

Z vyložených důvodů zvláštní senát rozhodl, že příslušným rozhodnout o nároku je soud (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.) a současně tak potvrdil dřívější judikaturu zvláštního senátu (např. čj. Konf 99/2009 - 7 ze dne 31. 5. 2010, sp. zn. Konf 4/2011, v případě služby PREMIUM SMS či SMS platby sp. zn. Konf 56/2010 a sp. zn. Konf 73/2011), od níž neshledal důvodu se odchýlit. Podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech zvláštní senát zrušil rozhodnutí obvodního soudu, který výroku zvláštního senátu odporuje a kterým popřel pravomoc soudu k jednání.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Obvodní soud pro Prahu 6 pokračovat v řízení o návrhu na vydání platebního rozkazu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. dubna 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu